

Oslepnutí psa .... Katastrofa? Ne, výzva!

Vše začalo v roce 2008 v únoru. To Čihušce (**Akita inu**) bylo krásných 6 let, když jí nějaký „dobrák“ skrz plot propíchl měkké patro v tlamě. Vznikl jí otvor v patře 4,5 cm a podle rány se jednalo o zranění tyčí. Rána byla hluboká, tyč projela těsně kolem důležitých cév a nervů. Ani veterinář nevěřil, že se podaří Čihušku vyléčit. „Podařilo se“. Roky plynuly a vše vypadalo skvěle. Čihuška dělala canisterapii, pomáhala mi napravovat psy a učit lidi jak zacházet se svými psími miláčky. Jezdily jsme na všechny možné akce.

Pak to přišlo. Psal se rok 2010 (podzim). Vyrazily jsme spolu na akcii sraz na ranč v Ladné. Tam Čiha částečně oslepla...najednou. Nevládla sejít dva malé schody. Oči se jí zakalily a vše viděla v mlžném operu. Po příjezdu domů jsme hned očička začali léčit. Jelo se do Prahy na specializované pracoviště.

Vypadalo to jako zákal – nedařilo se však rozkat. Napsali nám spoustu léků, a hlavně kortikoidy. Nic však nepomáhalo. Naopak, Čihuška začala fyzicky chřadnout a upadala téměř do bezvědomí. Vše kvůli kortikoidům. Vůbec jí nesvědčily a pomalu jí zabíjely. Ukončila jsem hned léčbu kortikoidy a navštívila jinou odbornou veterinářku přes oči. Veterinářka mi sdělila, že Čiha úplně oslepe, že kortikoidy jí o nějaký měsíc prodloužím vidění a že to stejně skončí úplným oslepnutím a utrácením, protože i ona měla akitu a když jí oslepla, začala být agresivní a nebezpečná. Takové sdělení mě „nakoplo“. Přeci nebudu týrat fenu kortikoidy, když stejně oslepe a spíš na podávání kortikoidů umře. Už žádné léky! Znělo mé rozhodnutí.

Zpočátku Čihuška viděla vše matně, pak jen stíny. Neusnuly jsme však na vavřínech. Denně jsem jí na několik hodin zavazovala oči šátkem a trénovaly chůzi bez zraku. Koupila jsem speciální kširy, připevnila dvě dlouhá vodítka a učila jsem jí samostatně se pohybovat v cizím prostředí a reagovat na mojí slovní navigaci. Výcvik jsem postupně ztěžovala. Učila jsem se jí v mžiku zastavit, odbočit doprava i doleva na povel. Vše také záleželo na mé intonaci, takže jsem se učila i já. V intonaci jsem musela být přesná.

Nastal ten den, kdy Čihuška oslepla úplně. Když jsme byly u veterináře, tak si vzpomněl, že měla přece nějaký úraz. Vždyť i předtím veterinář řekl, že je možné, že oslepe. Úplně jsme zapomněli na úraz z roku 2008! Jela jsem tedy s Čihuškou na speciální vyšetření, kde se to potvrdilo. Celá prvotní léčba, která jí téměř zahubila, byla úplně zbytečná. V místě starého zranění narostl nezhoubný tumor – zbytnění jizvy, který zatlačil na oční nerv a oční cévy. Proto Čihuška oslepla! Operovat to prý nejde a ani by to nemělo smysl. Oslepnutím Čihušky začala „fehole“.

Musela si zvykat být úplně slepá. Už navždy. Už nešlo ten „šátek“ sundat a sledovat alespoň stíny. Měly jsme období, kdy jsme to vzdávaly a období, kdy jsme si dodaly odvahy a nevzdaly to. Pak Čihuška onemocněla. Zhubla, potravu přijímat nemohla, srst ztratila, i chuť do života. Byly jsme obě na dně, a už jsem mluvila i o tom, že Čihuška půjde „spinkat“. Každou noc jsem si promítala vše, co jsme spolu prožily, co všechno pro mne udělala, jak ze mne „sundala“ pár agresivních psů, jaké výkony podávala, jak zvládla vyšplhat na vysoký žebřík, jak šplhala i na stromy, prostě jak dělala všechno pro mne, pro pohlázení a mojí spokojenost. Teď byla řada na mně. Oplatit jí to.

Zvedla jsem telefon (květen 2012) a zavolala na kynologické cvičiště, jestli jim nebude vadit, že přivedu slepou akitu na pokraj sil a psychicky zlomenou. Byly jsme vítány. Přivedla jsem na „plac“ „trosku bez srsti a bez života“. Začal výcvik. Upravovala jsem jí zátěž, cvičily jsme aktivně i doma. Nedovolila jsem Čihušce polevit a vzdát to. Během 4 týdnů obrovského úsilí se Čihuška neskutečně zlepšila. I instruktorka obdivovala, jak se psychicky i fyzicky fena vylepšila. Začaly jsme i s „áčkem“, tunelem, i malou skokovou překážkou. Kondice a hlavně psychika Čihušky se o 100% obrátila k lepšímu. Už to byla zase ta veselá feňule se snahou jít dál. Na jeden měsíc jsme musely přestat cvičit, protože jsem musela do nemocnice. Jakmile jsem se uzdravila, pustily jsme se znovu do práce. Začala nám intenzivní příprava na soutěž Dog's show v Chlumu u Křemže 18.8.2012 (<http://lovingdogcompany.webnode.cz/dogs-show/>). Měly jsme na přípravu už jen pár dní. Stačily jsme vyléčit i akutní zánět uší. Ještě večer a noc před závody jsme pilovaly detaily, hlavně to, jak mám intonovat, Čiha kolik kroků doprava či doleva, kolik kroků na otočení, jak mám odhodit aport, jak se sehrát. Byly jsme připravené.

Nastal den „D“. Na soutěži jsme nasekaly spoustu chyb, ale našich, o kterých jsme věděly jen my dvě. Účast pejsků byla celkem slušná... i s námi bylo přihlášených 21 psů. Čihu to strašně bavilo a obě jsme si to moc užívaly. Vlastně jsme ani nejely soutěžit, ale zúčastnit se. Že vyhrájeme mě ani ve snu nenapadlo. Přijely jsme se jen pobavit a zjistit, jak nám to jde v zátěžovém prostředí. Toto naše zpestření dne nás stálo 1. místo ve všech kategoriích a titul „TOP DOG OBEDIENCE“. Nechaly jsme za sebou ostatní psy a vyhrály.

Pohár a medaili jsem brala jako naší výhru nad smrtí a beznadějí. Dokázaly jsme to spolu, spolu s Čihuškou! Víím, že Čihušce už tikají hodiny její malý zbývající čas, protože má i nádory v bříšku, že jí je už 11 let. Můžu však říct, že jsme spolu prožily aktivní život a ještě prožíváme a nyní je Čiha zase ta veselá partáčka pro kterou jsem tu teď já.

Tímto chci poděkovat za krásný den pořadatelům Dog's show Loving dog company.

Největší díky patří V. Steinocherové z Kynologického sdružení České Budějovice (<http://www.vycvik-agility.cz/>), že mi umožnila cvičit Čihušku na jejich cvičišti, za její psychickou podporu a všem, kteří s námi cvičí a tím také pomáhají Čihušce dožít šťastně a aktivně. Děkuji.